

egy rendkívül impulzív személyiség állt, az ítéletnek szinte végletesnek: végzetesen kétségbeesettnek, következésképp a megbékélést hirdető transzilván eszmeiséggel ellentétesnek kellett lennie.

Eszmei vagy politikai nézőpontból természetesen vitatni lehet a költeményben fellángoló indulatot, a nagy vers lélektani háttérét és költői teljesítményét mérlegre helyezve mindazonáltal el kell ismernünk, hogy a *Psalmus hungaricus*szal Dsida Jenő költészetének, az erdélyi magyar lírának és egyáltalán a huszadik századi magyar irodalomnak egyik legnagyobb hatású és esztétikai értelemben is leginkább erős műve született meg. Nagyon sok olyan magyar verset ismerünk (Vörösmartytól, Petőfitől, Adytól és így tovább), amelynek történelmi látomását vagy nemzetképét nem az egyensúlykeresés szabta meg, ellenkezőleg, a nagyon is keserves tapasztalatok és nyomokban az a szorongás, amelynek következtében egy történelmi kataklizma rémképe vetült a költő meggyötört képzelete elé — voltak történelmi pillanatok, midőn a sikolynak, ha nem éppen a halálkiáltásnak volt helye. Fájdalmas irodalomtörténeti tapasztalat mindez, ám amikor irodalmunk természetének titkait keressük, és különösen midőn az erdélyi magyar irodalom tragikus tapasztalataival szembesülünk, ennek a tapasztalatnak a történelmi súlyát és jelentőségét is mérlegelnünk és ismernünk kell.

TOMPA ZSÓFIA

Verso

*Fújja a por a szelet.
Süti a tó a napot.
Növeszti a lomb a fát.
Alkot a szöveg mondatot.*

*Telet hullat a hó.
Folyót morzsol a kő.
Esőt kopogtat az ablak.
Múltat ír a jövő.*

Február

*Van egy növényem. Tele van rüggyel.
Csak még nem tudják, hogy levelek lesznek.*